

הינריך הינע.

ים הצפון.

מחזור ראשון.

תרגם דוד פרישמן.

קרוב אלהים ולהבינו רחוק:

אף בהיות השאה

ועסקה התשיעה עמה...

האלדרלין

ים הצפון

א. פתר מלכות

שירי, אתם שירי הנאמנים,
עורו, עורו, החלצו קלכם!
הריעו בחצוצרות,
והצלו לי על-המגן
את-הנערה הצעירה הזאת,
ומשלה מעתה בקרב לבי קלו
והזתה שם למלכה.

תחי המלכה! הטלכה הצעירה תחי!

מן-השמש ממעל
אקרע את-הנהב האדם הנוצץ,
ואארוז ממנו נור
לראשך המשוח.
מיריעת השמים, ממשי התכלת הרערת,
אשר שם ספירי הלילה יהלו,
אגור-לי נור יקר,

והיה לי לאדרת מלכות,
לעמות בה, המלכה, את כתפיד.
לשרים בחצר אתן-לך
סוגים הדורים-זקופים,
וסרצינות גאות וסמנצות אומרות כבוד.
את-שאר רוחי אשים לרץ לפניך,
את-דמיוני ללץ בחצרך,
ולציר נאמן, עם-הדמעה בחזתמתו,
אצוה לך את-לעגי.
אכן אני כגפשי, השלבת,
אני לפניך אכרע על-הארץ,
ועל-כר משי אדם
אניש לך, עם-שכועת אמונים,
את-מעמ הבינה,
אשר הותירה לי לפלטה בחטלת לבה
רעותך הנהגת לפניך פה במלוכה.

ב. בין הערבים

על שפת הים התנחל
 ישבתי נכה מחשבות ונלמוד.
 השמש נטתה. העמיקה ומשלך
 פסים אדמי להבים עלי-המים,
 והגלים הלבנים, הגלים הרחוקים,
 מרדפי שבלת הים,
 וצפו, רעשו, עלו ויקרבו —
 נהי קול רעש, קול לחש ושריקה
 וצחוק נהמות ונגח ושאה,
 וקול זמר ביניהם כשיר ערט מתוק —
 אז הייתי כשומע ספרים נשקחים,
 שיחות מני קדם ערבות ורחוקות,
 אשר לפני, בעודני נער,
 שמעתם אזני מפי ולדים שכנים,
 כשבתנו יחד בערבי גשפי קיץ
 לפני שער הכות על-אבני הסדרגות,
 רוכצים לארץ ומספרים בךמטה,
 והלכות הקסנים מקשיבים,
 והעינים מאירות מתשוקת דעת;
 ודעת ההיא והנערות הגדולות

עליך עיצו פרחים נותני ריח
יזכות אליהם לון קמלנו,
פגיהן פני שושנים,
ומשקמת הן ואז הרחם ששפן.

נ. שְׁקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ

השמש תמוץ להבים יורד
 אל־האוקיינוס לבר־הקֶסֶף,
 אשר התפלץ פתאם עד למרחוק,
 צלמי ערפל מבולי אור אַרְמֶדֶם
 פושטים אחריו, וּמַנְגֵד,
 מבין צעיפי עבים סקטרי סהו,
 מגיחה הלבנה,
 נוגת פנים ותורת מות,
 ומאחריה בעל־טת מרתקים,
 כנקודות אור, מציצים הפוקבים.

ימים היו ובשמים הוֹהִירוּ
 לוגה בת האלים וכול האל,
 בעל עס־אֶשָׁה יחד,
 ומסביב להם שרצו הפוקבים —
 הולדים הקטנים והתמימים.

אך הנה הולכי רכיל הפיתו סדון,
 מתפרדו באיבה השנים —
 הצמד הנעלה, הצמד המאיר.

עתה יומם ברמעת תפארתו
 מתהלך בפרזם אלהי־שמש,

ועל הדרך נדלתי
 משפתחיים לו ומומרים לו בלי השך
 בני אדם גאים מקשי אשר.
 אכן בלילה
 נוסעת לונה במרום,
 האם האמלה,
 עם ילדיה-כוכביה היתומים,
 והיא מזהירה דוֹשם בינוקה.
 ונערות שמופזות אהבה ומשוררים פגנים
 מקטירים לה דמעות ושירים.

לונה הרקה! לכה לב אשה,
 ועוד בכראשונה תאהב את-בעלה היפה.
 לפנות ערב, חרדה ולבנת פנים,
 תארכ טבין עבים קלים.
 תביט בכאב ללב אחרי ההולך,
 ועוד קעט וקראה לו בפחד לכה: בא!
 בא! הולדים שואלים לך. —
 אכן אלהים-שמש קשה הערף
 כראותו פני רעיתו ולקטו פניו
 במשנה ארנקו,
 מתרון אף ומטכאוב,
 סהר ונרד באפס חגיגה
 אלימטת אלמנותו קרת ההחום.

ככה הביאו מתרחרי ריב
 מכאוב ומחמה

גם על־ראש אלים, אלי נאחים.
והאלים האמללים בשמים סמזל
נוסעים רני סצקות
על־נתיבות אין קץ וחדלי תנחמות.
ולמות לא יוכלו,
והם נשאים עמם
את־ענים הנואץ.

אבל אנכי האדם,
נסע השפל וברוך המוח.
אנכי לא אחזונו עוד.

ד. לילה על-שפת הים

קר הלילה נחבל כוכבים,
 והים פער את-פיו;
 ועל-פני הים, שמוח על-נחונו,
 לבץ באין תאר הרוח הצפוני
 ונהק חרש בקולו העמום,
 וכנגנן ועם עת ייטב לבו עליו,
 ישפוד את-לחננו על-אוגי הסנים,
 וספר להם ספרי הזלזות רבים,
 הגדות עצמים נוספות שר נרצח
 ושיחות קרמים מאפסי נורנגיה,
 ולרגעים, עד לסרחוק, ישחק וייליל
 ויקרא שירי לחש מכפר האדה,
 ומשלי רוגים
 סלאי השבת מרי וגבורות קסמים,
 ערבי גלרי הים הלכנים בשמסם
 ישתערו למעלה והריעו בקול,
 שבוני הזלזות.

בעת ההיא ועל-גדות הים השפוחות,
 על-פני החול שקפי העבלה,
 יצעד איש נכרי — ולבו בקרב
 מזוככ פי שבעה קרות עם-גלים.

אל־כל אשר יצער,
 ונתוו גיזצות לרגליו ורקשוקלפות קונכיות;
 והתבססה היטב האיש באדרתו הלכנה־יבקה
 ויצעד בתפוזתו כמו הלילה הסער.
 ונהג אותו לכסח האור הקסן.
 הנוציץ בנעימות וקרץ אליו
 מסבת הדוג הגלמודה.

הגה יצאו המיסקה האב עמ־בנו,
 וכרד לבדה באין איש נותרה
 בחוף הספה בת הדג,
 בת הדג היסקה מימות.
 אל־הפירים תשב,
 ואזנה תקשיב להמלת סיר המים
 הספכה חרש פמנבאת לנעימות באות.
 וזלזלים יבשים תשליך אל־האש
 ונפחה בה.
 והתלקחו האורים האדמים.
 וקרנו סננהם בקסם זינם
 פנייה הפרחים
 ובתפיה הלכנות והצחות,
 הנשקפות מן־המארב פנבלמות
 סמוך הכתנת העבה והשחופה.
 וקרן גם האור עלי־גדה הקסנה
 הנחפנה לרכום את־שולי שמלתה
 על־זרקה המעננה.

ה. פוסידון

אוחת השמש התרסקו
 עלינו הים הסתגלגל עד לפרתוק.
 סדהסורד הנהורה בפרתק הספיקת.
 הנביקה לשאת אל-ארצי אתי
 ואולם הריח פנים בה יתה.
 ואני עד לשבתי שוקם בחול הלמן
 על-שפת הים הקובקת.
 ואקרא את-שירת אודיבוס
 השירה תלשנה הקדשה גדעולם.
 אשר סבינות עליה בסגרי רהות. קים
 נשקה עלי בגל-עיתיק
 נשקת רוח בני האלים
 עמאבים האדם הסומיר
 ומבדחשים הפורחים שלי-הלם.

 לצי הקהור הלך באמנה
 עם בן-לארסם בנדיו ומצוקותיו;
 עמו נשם בנפש האבת
 אדי-שלמן ורים. אשר אמנחו הבנתה.
 ששם סלכות קוו ארזקו.
 נדתי עיור עמו לשב ולחקלם בשלום

בשבתה בלילה וימלאו בלילה
 ויהי אדם ויהיה ליל
 ויהיה ליל ויהיה ליל ויהיה ליל
 ויהיה ליל ויהיה ליל ויהיה ליל

בשבתה בלילה וימלאו בלילה

ויהי אדם ויהיה ליל

ויהיה ליל ויהיה ליל ויהיה ליל

ויהיה ליל ויהיה ליל ויהיה ליל

בשבתה בלילה וימלאו בלילה

ויהי אדם ויהיה ליל

ויהיה ליל ויהיה ליל ויהיה ליל

ויהיה ליל ויהיה ליל ויהיה ליל

ויהיה ליל ויהיה ליל ויהיה ליל

אל לה וראו השקרי שקרני

לא אנו לרעה אף באנשי השקר

באנשי השקר

ולא אנו לך אהבה וקשר

כי אנו לך אהבה וקשר

הן אמת השקרי שקרני שקרני לא הנכסני

לא הנכסני שקרני אף שקרני אנו

בשקרת פיראטות השקרת

לא הפלג אנו אף השקרת אמת שקרני

שקרתני בני פיראטות

וְלִיף מִקֶּלֶב לֹא הוֹשִׁיעַ צַדִּיקָה

וְכָרַת מִמֶּנֶה עֲלֵי־צַדִּיקָה.

כִּי כִּי אֵל מִיִּשְׂרָאֵל.

וְיָשָׁב הַיָּסָף וְעָלָם.

וְעַל הַיָּצוֹן הָיָה. לְצוֹן סוֹתִים מִבַּל.

שֶׁשָׁף מִמֶּנֶה הַיָּסָב.

אֲשֶׁר שָׁרִישׁוֹ הַיָּדֵי־אֵלֶּה הַיָּסָב.

וְכִנּוּת נִירוֹם הַיָּסָבִית.

ו. התגלות לב

עלה הערב ברסדוטיו,
הים הלך הלוך וסער,
נאני על־שפתו יִשְׁבְּתִי נאבט
בסחול הנלים הלבן,
ולבי נָאָה כי כמו ים,
ותשוקה עוה כמו אל־מוקֶרֶת תקַפְתִּי
אלוך, את המונה נכפּתה,
המרחפת על־סיבי תמיד,
ותמיד קראה אֵלַי,
תמיד, תמיד,
בהמות קרוח ובשאון הים
ובאנחת לבי בקרבי אָנִי.

בקנה רך כתבתי על־פני החול:
אנגס, אֶהְבִּימִיךָ
אך נלים זרונים השתפכו
על־עדות לבי המתקה
נימחו אוֹהֶה.

הזי קנה מתרוצץ, הזי חול מתמלל,
הזי נלים מהמוננים, ככם לא אבטת עזרו

השמים מהקדרים, הלב בי מתהולל,
 נאני ביר חוקה אשקור מיערות נורוניה
 את־הנשא מכל האלונים
 נאמבל אזהו
 בלוע האטנה תלהט, וכעט ענקים זה
 רנה האש
 אכתוב על־יריעת השמים השחורה:
 אננס, אהבתיך!

בָּדָל לַיְלָה וְלַיְלָה אִו יִתְלַקַּח
 פֶּתַח אֵשׁ הַלְוָה לְנֶצַח בְּמִרוֹם,
 וְדוּרֵי רוּחוֹת אַחֲרֵינוּ, כְּלִינֵינוּ וּנְכֵרֵינוּ,
 יִקְרְאוּ בְּתִרְעָה אֶת־דְּבָרֵי הַשָּׁמַיִם:
 אֲנָנִס, אֶהְבֵּתִיךָ!

ז. לילה בתא האניה

ליום נהונות פנינים,

פוכבים — לשמים,

אך ללבי, ללבי נהונה,

ללבי נתינה אהבה.

גדול הים וגם השמים,

אך גדול מהמה לבי הגדול,

ונפה מפנינים ומפוכבים

מנהירה וסאירה אהבה.

את, גערה, הרפה, הקטנה,

גשיינא אל לבי הגדול;

לכי, הים ושמים

ננעים משפעת אהבה.

אל־רקיע שמי התכלה

באשר פוכבי זיו יהלו,

לו נכלתי לחץ אל־טפתי,

לחץ בעו וככה מרה.

אלה הפוכבים עיני

יהובתי הם; פי־אלך

נוצצים הם וקרצים שלום
לי מרקיע שמי התכלת.

אל־רקיע שמי ההכלת,
אל־מול עיני אהובתי
אשא כפי עם תפילתי,
אף אתחנן אף אוהילת:

עיני חמד, אורות חסד,
עשו נא ברכה את־נשמתתי:
חננו ואמות, חננו וארכוש
אתכם לי עם־שמיכם יחד!

כני עיני השמים
נופלים זיקי זהב חרדים
במו הלילה; אז נשמתתי
תרחב, תרחב בי באהבה.

אתן עיני השמים!
בכרנא, בכו אל־תוך נשמתתי,
עד מדמעות כוכבי זהר
תשטף, תעבר על־נשמתתי.

גלי ים הגיעו ערשי,
ומתשבות שטופות תלומות;

זכריןק האי אשכנז דוקם
בכסת וי"ח עשי'הקשקשה.

בקר הצהר הפחית
אכיס בוכבי קל כציצים:
העינים הנחקדות,
האהובות של-אהובתי.

העינים הנחקדות
שזכרית לי מעל לראשי
וען הוהרנה אף תארנה
לי כרקיע שמי התבלת.

אל-רקיע שמי התבלת
אכיס סאשר ערובלי קנת,
ער יכס ארבל לכן
העינים הנחקדות.

* * *

אליקרות קרשי האניה.
שעם גררר ראשי ורפץ בהלוטופיו.
סתפרצים הסשקרים. הסטברים המתחוללים
והם רוששים והזמים
הרש לי ער'אזני:

הוי אדם גבקר!
הנה ורף קצרה ורחוקים השמים.

והכוכבים טפצלו תקועים שם מוצק
 — בירתות נהב —
 ולשוא כליון לבד ולשוא קלא־אנהתד,
 ולו עמה ישנה ונחשבה לה לחכמה.

במלומי נארא והנה ערקה רהוקה,
 מעלפת כלה שלג צח ודומם,
 נאני ספחת לשלג הצח לי אשכב,
 נאיִשן גלמוד שנת המוקה הקרה.

אך מני שמי האפל בי הנימו
 על־קברי משה עיני הכוכבים,
 עינים הנחמדות! והן תהירו
 בשלנת במטה ומלאות רק אהבה.

ת. סערה

הסערה טתהוללת
 ורפעה בשוקה הגלים,
 והגלים, סיו קצף וזקופי שצף,
 נצבים כמו גדי, והתנודרו כמו תיים
 הררי המים הלבנים;
 והאניה הדלה מטפסת אליהם
 בחסנה ובקמל.
 ופתאם תפול לאחור ונרדה
 בתהומות חשך פעורות לע.

הזי שבלת ים,
 את אם היפעה העלה סוֹהֶקֶצֶף,
 אם אמה שלי־האֶהֱבָה — חמלי עלי
 ראי, הנה כצל בלהות מתעופף
 השלן הלבן, כי ירח לז פגרי,
 ולוטש חרממו אל־עץ התרני,
 ושאף, רעב לטרף, אל־הלב הלזה,
 אשר רגנות הריע לתהלת בתך תמיד
 נאֶשֶׁר נכדך, הזד הקפון,
 בחר בו לשימו לז למשחק.

לשוא תחנתי ותפלתי!
 קולי ינוע בסופת הסערה.

בתרועת סלחמה אשר לרוחות.
 קול שאון ושריקה ויללה ונהם —
 רק איננה כִּי־בית המִשְׁנָעִים שֶׁל־קולות!
 ובינותיהם תִּבְחַן אֲנִי הַיָּמָב
 פְּלִיטֵי קולות נִבְל לִזְקָחֵי לֵב
 וְשִׁיר כְּלִיזֵן נֶפֶשׁ אֲדִיר וְפָרוֹעַ,
 עַד־הַמוֹס הַנִּשְׁמָה וְעַד־קִרְעֵה הַנִּשְׁמָה —
 נֶאֱנִי אֲנִי הַכְּרָתִי אֶת־הַקּוֹל.

בְּמַרְחָקֵי חוֹפֵי שׁוֹטְלַנְדְיָה,
 שָׁעַם מִתְנַשֵּׂא הָאֲרָמֹן הָעֵתִי
 אֶל־מֹל הַיָּם הַזֶּעֶף,
 שָׁם עַל־יַד הַתְּלוֹן עִם הַמִּשְׁקוֹף אֲשֶׁר קָפַר,
 עוֹמֶדֶת אֵשׁה יָפָה, אֵשׁה חֵלֶה,
 עוֹרָה זָךְ וְצַח וְחוֹרָה הִיא כְּשֵׁישׁ,
 וְהִיא עַל־פִּי הַנִּבְל פִּרְסַת וּמִוִּמְרַת,
 וְהָרוֹחַ פָּרַע צִמּוֹת שֶׁעָרָה הָאֲרָכּוֹת
 וְנִשְׂא אֶת־שִׁירָהּ הַקָּדָר
 עַל־פְּנֵי מַרְחָקֵי הַיָּם הַסַּעַר.

ט. דממת ים

דממת ים! השמש משליך
 את־קרניה עליהם,
 וכפז המשוטט מחרוש
 האניה תלמי ירק.

עם־הקשומ ישוב פלח
 על־הכסן ונחרז סתוק;
 נצרו רובץ מול־התרן,
 קופף הוא, וקפרט יטליא.

מני תלאת פניו נשקף
 אדם לקיז; גון ארב
 לרחבי סיו ומכאב יציץ
 מני עיניו זו הגדולות.

כי זה רב החובל עומד
 עליו, גער בו וקוצף;
 נגב! נגב! הן נגבת
 דג פלוח פן־החבית.

דממת ים! סחוף הגלים
 ישלח ראש דג קטן, ערום.

וּבְתַחֲסֵם בְּאֵזֶר הַחִמָּה

וּבְתַצְנוּנוֹת יָד בְּזָבוּ.

אֵךְ הִשְׁלוּ מִפְרוֹם שְׁמַיִם

צָנָה שְׂתֵאֵם עַל-הַיָּנָה.

חֲתַף מְרִפּוֹ בְּחֶרְסָמוֹ

וְעַל הַתְּנַשָּׂא אֶל-הַתְּבִלָּת.

י. חזון תעתעים בים

ואני על־שפת האניה שכבהי,
 נאבט בעיני חלם
 אל־המים הזכים בחלקת הזכוכית,
 נאצמק להביט נאצמק עוד —
 ער־אם בעמקי תחום הים
 נראו לי — בראשונה ברמדותי ערפל,
 ומעט מעט בהירי צבע יזחר —
 נגי כחי תפלה ומגדלים,
 ולאחרונה — בהירה כשמש — עיר שלסה,
 עיר עתיקה מערי ארץ השפלה,
 הוסייה כאדם.
 נכבדי עם, אנשים מאדרי שחורים,
 עס־סלסלי צוארונים לכנים ושרשרות קבור
 ועס־תרכוז ארכות וענים ארכים,
 סהלכים בככר השוק התומה
 אל־בית המועצה גבה המעלות,
 ששם מצבות אבן, צלמי קיסרים,
 עוסדות על־המשמר עס־שרכים ושלח,
 סנה נהלאת, לפני סורי בתים ארכים,
 מקום שם חלונות בהירי זכוכית
 ואלות קצוצות מעשה עמודים,
 סתהלכות בחולות בשאין פסגון,

ענגות קומה, ופניהן — שושנים
 מסבות כענות מצנפות שחורות
 ושערות זקב הסתפרצות חוצה.
 בחורים גאים לבושים בנדי ספרד
 עוזרים בדמטה ומברכים לשלום.
 נשים באות בימים
 לבושות שמלות לכת-כהות ובלויות מעט
 נשאות סדורים ושחילי תפלה,
 נתפוזות והולכות הלוך ומפך
 אל-בית התפלה הגדול.
 כי האיץ בהן צליל הפעמונים
 וקול העגב הרעש.

ואותי גם אותי תוקפת חרדת הסתרים
 אשר לצלצל הרחוק!
 כליון נפש לכלי חק, מכאוב עמוק
 מתנגב אל-לבי,
 אל-לבי זה אשר כמעט רק נרפא;
 ויש כי אדמה אשר שפתים מתקות
 נשקו לפצעיו ער-נפתחו שנית
 והם זבים שנית את-דמם —
 נמפים אדמים ותמים,
 היודרים לאט וכלי מעצור
 על-בית ישן, העומד שם כמחת
 בעיר הים העמקה,
 על-בית ישן ונבה נג

העומר מטמים וריק מאדם,
 ורק כי אל-חלונו מלטמה
 'ושבת גערה,
 וראשה סמוך על-כף ידה,
 כילדה צוובה ונשכחה —
 ואני הכרתיך, ילדה צוובה ונשכחה!

הנה עד למצמקים אפוא, סגמקי ימים
 נחבאת לברוח מפני,
 כילך בהקשותו ערפו,
 ולא יבלת לעלות עוד,
 נחשבי לך שם נכריה בין-נכרים
 טאות טאות שנים,
 ואני מלא עצב כלי-הנשמה בקשתיך
 בין-כח וכה על-פני כלי-האךמה,
 ושכתי ובקשתיך תמיד,
 אותך, קאהובה תמיד,
 אותך, האוכרת טאז,
 אותך, הנמצאה לעת קין —
 הנה סצאתיך, ואני שב להביט
 פניך המתקים
 ועיניך הסאירות ונאמנות
 ולחוק פיך הנחמד —
 ולנצח לא אענבך עוד,
 ואני הנה יורד אליך

וְיָדֵי פְּשִׁימוֹת,
וְעַל-לִבֶּךָ אֶתְנַפֵּל —

אִלֶּם בְּעוֹר מוֹעֵד
אֲחֻזֵּי רֶכֶּת הַחֹבֵל בְּרַנְלִי
וּמִשְׁכְּנֵי טַעַל שֶׁפֶת הָאֲנִיָּה,
וּבְרַגְוֹ קָרָא כְּמַצְחָק:
„הִזְקַמְרֵה, הָאֵם הַשְּׁתַנְעֵתִי?“

יא. טהרה

לין לך שם בתהומות זמך,
 אתה חלום השנעון,
 אשר לקנים בלילות אין מספר
 חפת את-לכי בתקות שוא.
 ועפה היית לחוון העתעים בים,
 לבראני גם בעצם נכון היום —
 לין לך שם בטעמקים עד-עולם,
 נאני הגה משליך אליך שמה
 גם בל-מכאובי וגם בל-חטאי,
 ואת-צניף הפגמונים אות לאולה
 אשר נלצל לי תמיד מסביב לראשי
 ואת-עור הנחש החלק וקר,
 כסות הקנפה,
 החבוש לנשטתי בל-הימים,
 לנשטתי החלה,
 לנשטתי הנשמה,
 אשר כחשה באלהים וכחשה במלאכים —
 האח! האח! הגה הרוח בָּאָה!
 יפרשו המפרשים! מה-נמומים הם ומרתפים!
 על-חלקת הים הנשא בםתרו את-שחתו
 מחפז האגיה,
 וצהלה בתרוצה הנשמה הננאלה.

יב. שלום

במרום השמים עמדה השמש.

ועבים צחורים השתערו עליה;

הים שקט תחתיו.

ואני שוכב הונה אצל משוט האניה,

הונה וחלם — חציי ער

וחציי גם, נאבט פני הקשית

גאל העולם.

בלבושו הלכן המנפנף

יתהלך וגדלו כעגב

על־יבשת ועל־ימים;

עלה עד לשמים ראשו,

ואת ידיו פרש עם־ברכתו

על־יבשת ועל־ימים;

ותחת לב נשא כתבו

את־השמש,

את־השמש האדם ותלהט;

ולבו־השמש האדם ותלהט

שפק את־קרני חסדו

ואת־אורז הפתוק רוח האהבה.

הסאיר ופחפם,
על־בֶּשֶׁת וְעַל־יָמִים.

דְּלִילֵי פְעֻמָּוִנִים שְׂמוֹ כַחוֹנְנִים
אָנָּה וְאָנָּה; קִשְׁכוֹ כְּאֲנוּי הַבָּר
בַּעֲבוּת שׁוֹשְׁנִים אַת־הָאֵינִי הַמַּחֲלִיקָה,
מִשְׁכּוּהָ כִּמְשַׁעֲשָׁעִים עַד־אֵל הַתּוֹף הַיְרוּק,
אֲשֶׁר שָׁם בְּנֵי אָדָם שׁוֹבְנִים בְּמַגְדְּלֵי עַד
בַּעִיר נִעְאָה.

הוּי פִּלְאֵי שְׁלוֹם! מִה־שְׁלֹנָה הַעִיר!
קָם לְדַמְסָה הַשְּׂאֵזֶן הַמְשׁוּמָם
אֲשֶׁר לְמִלְאֲכוֹת הַהוֹמּוֹת וּמִיַּגְעוֹת,
וּבְרַחְבוֹת הַמַּטְהַרּוֹת וְשׁוֹקֵקוֹת
הֵלְכוּ בְּנֵי אָדָם לְבוּשֵׁי לְבָנִים
וְנִשְׂאֵי כַפּוֹת הַסְּרִים;
וּבְאֲשֶׁר שָׁנִים נִפְנְשׁוּ,
הַבִּיטוּ אִישׁ לְאַחִיו קְרִבֵי לִבּוֹ,
וּבַחֲרֶתֶת אֶהְיֶה מִלֵּאמֵי מַחַק קְלִיחוֹת
נִשְׁקוּ אִישׁ לְאַחִיו בְּמַצְחָם
וְלִפְרוֹם הַבִּיטוּ
אֶל־הַלִּב־הַשְּׂמֵשׁ אֲשֶׁר לְנֶאֱל,
הַשּׁוֹלֵחַ לְאַרְץ, כַּפֵּר וְקָרוֹן,
אֶת־קֶרְנֵי קָמוֹ הָאֵדָם,

ומאשרי אשר טִשְׁלֵשׁ עָנוּ:
 יהי סִבְרָךָ יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ!

• • •

לו ברית אמה את־החיון הזה,
 סה־נתן נַתַּתְּ בַּמְּחִירוֹ,
 אמה אהוב לְבָבִי,
 אֲשֶׁר דָּלָה כְּכֹה בִּקְרָתְךָ וְאֲשֶׁר דָּלוּ כְּכֹה סְתִנִּיךָ
 וְאֲשֶׁר תִּזְקֶה כְּכֹה אֲמִינְתֶּךָ,
 עֲדֵאִם בְּאוֹלַמְךָ הָאֶחָת תַּעֲרִיץ הַחוּמַת הַמְּשִׁלֵּשׁ,
 וְאֶת־הַכֶּלֶב וְאֶת־הַצֶּלֶב וְאֶת־כָּף הַרְגֵל
 שְׁלֵג־בְּרַמְתְּךָ הַנְּעֻזָּה תִּנְשֵׁק יוֹם יוֹם,
 וּמִפְסַת לֶךְ אִם אִם בְּמַעֲלוֹת צִרְקָתְךָ
 עֲדֵל־הַיּוֹת שֶׁר יוֹעֵץ, וְאַחַר גַּם לְשֶׁר טִשְׁפַּט,
 וְלִיזְעֵץ מִיזְעֵצֵי הַחֲצֵר בְּאַחֲרִיתְךָ
 בְּעִיר הַחֲסוּדָה,
 שְׁשֵׁם הַחֹל יִנָּץ עִם הָאֲמוּנָה וַחֲדוּ,
 וּמִי הַשְּׁפָרִיאָה הַקְּדוּשִׁים הַהוֹלְכִים לְאֵם
 וּכְבֹסוּ הַנְּשֻׁמוֹת וְלִשְׁמֹו הַמָּה עֲרֵדֶק —
 לו ברית אמה את־החיון הזה,
 אמה אהוב לְבָבִי,
 בִּיֵּאוּ לְמִסְפָּר נְשִׂאתוֹ לְאִגְשֵׁי הַמַּעֲלָה,
 וּפְנִיךָ הַרְפִּים וְעִינֶיךָ הַקְּרָצוֹת
 יִתְכַסּוּ אִוּ בַּעֲגוֹן תַּסְלַח וְעִנְוָה.

וְהַאֲשֶׁה הַנְּשָׂאָה
 מִלֵּאֲתֵי חֲרָדָת קָרָשׁ וְגִילַת רְעֵדָה,
 הַכָּרַע עִמָּךְ יְהוָה עַל־בְּרִיָּה,
 וְעֵינָה הַקְּרַנֶּת בְּאִשְׁרָה
 חֲבֵצֵר טוֹב, כִּי תוֹסִיפָה לָּךְ עַל־טַכְרָךְ
 מֵאֵת כֹּכַב עֹזֵבֵר לְסוֹחַר,
 וְאֵתָה תַּכְפִּיר בְּשִׁפְתֶיךָ בְּמַעַל יְרֵךְ;
 יְהוָה מְבָרֵךְ יִשְׂרָאֵל תְּמִיד!

